

גורן מן הגורן חזרה בתשובה
וחזרה מן החזרה בתשובה ומאז
היא כותבת, משחקת ומשתוללת

יש לי ג'וק בראש

מאד. כל מחזור של ברימיווה או מחזור היוצא לצבא, עובד על הצגה בבימויה של הבימאית הצעירה. כבר בכיתה אל"ף התגלתה גורן כמארי גנת. קשה היה לה להבין אז, מדוע צריכים הילדים לישון בלי הוריהם. "זה נראה לי בניגוד לטבע", סיפרה. "חשבתי שאם החתולה ישנה עם הגורים שלה, גם הילדים צריכים להיות עם הוריהם. לילה אחד כשנורא פחדתי מהפדאיון תפסתי אומץ, לקחתי את השמיכה והפינ'מה וברחתי הביתה. בכיתה א' כבר אירגנתי בריחה משותפת של כל התלמידים."

גורן, שכבר עשתה עשרות הצגות לילדים בקיבוצה, היא אוהבת לעבוד עם ילדים וגם היום, כשהיא כבר טרודה בהצגתה השנייה, שתועלה הפעם על קרשי הבימה, היא מקדישה פעם אחת בשבוע כדי ללמד מישחק, לילדיקיבוץ. "אני כותבת הצגות ילדים למענם. אני מרשה להם לתת לי רעיונות ואם זה מוצאחן בעיני, אני לוקחת את הרעיון. נראה לי שהקהל האמיתי שאוהב לראות תיאטרון ושכדאי באמת להשקיע עבורו הוא הילדים." לדבריה של גורן, תודעת התיאטרון של הילדים בקיבוצה מפותחת

וחסר נשמה. וזה היה נורא." סיפרה גורן. אמה של גורן היתה מורה בבית-הספר. יום אחד נכנסה אליה ידידתה, מורה אף היא, והתלוננה בפניה, כי אין היא מצליחה להכין הצגה לפורים עם הילדים. מפני שאין לה חומר. "כבר לפני כן כתבתי שירים וסיפורים", סיפרה גורן, "אז בא לי רעיון לעשות את ההצגה — לקחת דמויות מהאגדה, לכתוב לכל אחת מהן שיר וליצור מיפגש בין הדמויות."

עם השמיכה

והפינ'מה

כך היא התחילה. עד היום שומרת גורן בארון שבדירתה השכורה בתל-אביב את כל סיפרי-הילדים שנתנו ועוד נותנים לה השראה, כמו עליטה בארץ הפלאות, פו הדוב, ספרים של אריך קסטנר, נר. "חוכמת סיפרי הילדים היא חוכמה ששווה יותר מכל הפילוסופיות." סיפרה

רגל תשע היא בריחה עם פינ'מה מבית-הילדים. בצבא טיפלה בנערות במצוקה, לפני כן הפכה דתית, והיום בגיל 26 היא מביימת את הצגותיה. זוהי גורן (שם פרטי ושם מישפחה). בת קבוצת שילר, בעלת העיניים הירוקות הגדולות והפה המפונק, מחברת ובימאית המחזה אשה כמו ג'רפה המוצג בימים אלה על בימת צוותא.

המחזה עוסק באשה לא נשואה בסיטור אציות שונות ובא להראות כי ככל שתהיה האשה משוחררת, היא אינה יכולה להיות ללא גבר לצידה.

"זה לא מתוך ניסיון אישי", מצטחקת גורן וגומעת מבקבוק הבירה, משקה שעיניו אינה יכולה לוותר. "בירה וטוסט הם ארוחת הצהריים שלי."

בגיל 10 כתבה גורן את המחזה הראי שון שלה. גורן, שהיתה ידועה בבית הספר כנערה פרועה, האוהבת יותר מכל שחיה, רכיבה על סוסים, לא אהבה ללמוד. "בית-הספר בזמני היה קר, ארוך

על הסוסים מגיל צעיר היתה גורן מאוהבת בספורט הרכיבה על סוסים. כיום, כאשר זמנה מחולק בין העיר והקיבוץ, היא נאלצת להסתפק ברכיבה על אופניים, ולפעמים היא משכנעת רוכבי אופנוע ללכת לה, "לשבת קצת".

HOMME
פנקס רח